

Sygn. akt II Ka 665/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Artura Trębickiego

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2022 r.

sprawy **K. G.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 20 lipca 2022 r. sygn. akt II K 861/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 665/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 lipca 2022 r. w sprawie II K 861/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>1. zarzut obrazy przepisów postępowania</u>, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim opisywał swoje doznania związane z pożarem domu, w sytuacji gdy oskarżony składał wyjaśnienia szczere, że łzami w oczach i a przedstawione doznania były całkowicie spójne z doświadczeniem życiowym, znajdowały potwierdzenie w zeznaniach Z. G. i były adekwatne do tragedii jaka w życiu oskarżonego wydarzyła się w związku ze spłonieniem w pożarze jego domu i tym samym całego majątku, co doprowadziło do niepoczynienia ustaleń faktycznych dotyczących doznań i przeżyć oskarżonego spowodowanych pożarem, motywów popełnienia czynu i jego okoliczności, a zatem okoliczności istotnych dla ustalenia strony podmiotowej przestępstwa i ustalenia dyrektyw wymiaru kary, co w dalszej perspektywie doprowadziło do niezasadnego uznania, że w sprawie nie zachodzi</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

szczególnie uzasadniony przypadek wynikający z dyspozycji art. 69 § 4 kk dopuszczający możliwość warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności.

2. zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim twierdził, że nie miał świadomości, że kierowanie w stanie nietrzeźwości skuterem jest traktowane tak jak kierowanie rowerem, w sytuacji gdy poprzednio karany był za jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości, a nie motorowerem i miał pełną wiedzę o tym, że jego skuter ma pojemność poniżej 50 dm³, a takie poglądy są szeroko głoszone w Internecie i oskarżony miał uzasadnioną podstawę do uznawania, że kierując skuterem nie popełnia przestępstwa, tylko ewentualnie wykroczenie; co doprowadziło do niepoczynienia ustaleń faktycznych wskazujących na działanie oskarżonego w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego, co w dalszej perspektywie doprowadziło do niezasadnego skazania oskarżonego zamiast uniewinnienia oskarżonego wskutek okoliczności wskazanej w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

3. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku a mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym uznaniu, iż K. G. w momencie popełnienia czynu był prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, w sytuacji gdy K. G. w momencie popełnienia czynu

	<p>był osobą karaną (a zatem odbył już karę) nie zaś skazaną, z uwagi na fakt odbycia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, co doprowadziło do niezasadnego uznania, że w odniesieniu do oskarżonego K. G. przesłanka do warunkowego zawieszenia wykonania kary w postaci braku skazania na karę pozbawienia wolności nie zachodzi.</p> <p>4. <u>zarzut rażącej niewspółmierności kary</u> orzeczonej wobec K. G. w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności polegającą na nienależytym uwzględnieniu okoliczności łagodzących w postaci motywacji oskarżonego, okoliczności popełnienia przestępstwa, które wskazują na pewnego rodzaju afekt spowodowany spaleniem domu i całej majątności oraz zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, podczas gdy należyte uwzględnienie tych okoliczności winno skutkować wymierzeniem oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- na wstępie zauważyć wypada, iż ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu merytorycznie rozpoznającego sprawę, ale także odwołującego, który podnosząc</p>		

ów zarzut nie może ograniczyć się do wyłącznie subiektywnego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez tenże Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone dowody jedynie korzystne dla oskarżonego. Taka metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za wystarczającą. Obowiązkiem skarżącego każdorazowo jest bowiem skuteczne wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II AKa 67/12).

- tymczasem, na kanwie przedmiotowej sprawy, skarżący nie był w stanie skutecznie przekonać Sądu Odwoławczego o słuszności swoich twierdzeń wyrażonych w treści zarzutów, bowiem nie zostały one w logiczny i racjonalny sposób uargumentowane.

Nie ma racji obrońca jakoby Sąd I instancji odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim ten opisywał paletę

przeżyć związanych z pożarem domu, w którym to zamieszkiwał wraz z matką, gdyż na stronie trzeciej uzasadnienia

(k. 137) wyraźnie widać, iż ta część wyjaśnień oskarżonego została uznana za wiarygodną, a więc służyła temuż Sądowi przy ustalaniu stanu faktycznego, co świadczyło o bezzasadności podniesionego zarzutu.

- obrońca upatrywał skuteczności wniesionego środka zaskarżenia również w forsowaniu tezy o nieświadomości oskarżonego, iż kierowanie motorowerem w stanie nietrzeźwości jest karalne i w drugą stronę o świadomości oskarżonego, iż prowadzenie motoroweru o pojemności skokowej poniżej 50,00 cm³ jest dozwolone, gdyż dotychczas był karany tylko za kierowanie w stanie nietrzeźwości, ale samochodem. Z takim rozumowaniem obrońcy nie sposób się zgodzić. W sytuacji oskarżonego, który jak wynika z jego karty karnej był już kilkakrotnie karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego, a więc napędzanego silnikiem, w stanie nietrzeźwości i jego świadomości, iż obowiązuje go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a także, że norma prawna typizująca to przestępstwo nie została uchylona, obrońca nie może się w sposób zasadny powoływać na konstrukcję błędu co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego. Całkowicie nielogicznym byłoby stwierdzenie, iż oskarżony nie posiadał wiedzy, iż motorower, którym się poruszał zaopatrzony jest w poruszający go silnik i że nie może się nim poruszać. Przeczą temu jego wyjaśnienia „Ja byłem karany za tego rodzaju występki (...)” (k. 24).

Z kolei podnoszenie przez obrońcę argumentacji dotyczącej roweru zaopatrzonego w silnik pomocniczy o pojemności nieprzekraczającej 50 cm³ nijak się ma do okoliczności przedmiotowej sprawy, a w szczególności do osoby sprawcy czynu, będącego przedmiotem niniejszego postępowania i jest skreowana na potrzeby przyjętej linii obrony. Niewątpliwie zaś oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. Potwierdza to materiał dowodowy sprawy, zarówno pochodzący ze źródeł osobowych, jak i nieosobowych. Sam oskarżony nie negował tego faktu. Wnioski z opinii sądowo – psychiatrycznej są kategoryczne. Oskarżony w okresie zarzucanego mu czynu mógł prawidłowo rozpoznać ich znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Owa opinia potwierdziła również skłonność oskarżonego do nadużywania alkoholu. W świetle owych dowodów słusznie Sąd Rejonowy przypisał winę oskarżonemu w zakresie zarzucanego mu czynu. W efekcie argumentacja skarżącego nie dawała podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku przez niego postulowanym.

- wobec niezasadności zarzutu obrazy przepisów postępowania, podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych także, zdaniem Sądu Okręgowego, jest nieuzasadniony.

- wymierzona wobec oskarżonego kara nie razi rażąco surowością, a tylko taka mogłaby doprowadzić do jej zmiany. Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności

kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z 21.01.2003 r., SNO 57/02, LEX nr 470261).

Sąd Okręgowy podziela wywody Sądu meriti dotyczące kary wymierzonej oskarżonemu, zawarte na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dlatego też nie zauważył potrzeby sztucznego ich dublowania. Czyn z art. 178a § 4 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, która w przypadku oskarżonego odpowiadającego w warunkach art. 64 §1 kk ulega podwyższeniu do 7,5 roku. . Wymierzona kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bardziej zbliżona jest do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, aniżeli górnej. Oskarżony mimo uprzednich skazań za czyn z art. 178a § 4 kk nadal swoim zachowaniem wykazuje lekceważący stosunek do prawa. Decyzja o prowadzeniu motoroweru w stanie upojenia alkoholowego nie była motywowana nadzwyczajnymi, nagłącymi okolicznościami. Pokazuje to, iż dotychczasowe kary nie osiągnęły zamierzonych celów, w tym wychowawczych. Idąc dalej, w literaturze wskazuje się, że wypicie 0,5 l piwa o zawartości 5,5% alkoholu powoduje stężenie alkoholu we krwi w wysokości 0,3 ‰ (W. Kotowski, Ustawa..., s. 489). Podnosi się, że dorosły człowiek o wadze od 70 do 75 kg osiąga stan po użyciu alkoholu (od 0,2 do 0,5‰) po wypiciu kieliszka wódki, lampki wina lub dużego kufła (0,5 l) piwa, a poziom około 0,6‰ alkoholu we krwi osiąga się po

wypiciu trzech takich porcji (A. Świącicki, Podstawowe wiadomości o alkoholu i alkoholizmie, Warszawa 1977, s. 12). Tymczasem zawartość alkoholu oskarżonego w wydychanym powietrzu, tj. 0,64 mg/l stanowiła blisko trzykrotność progu stanu nietrzeźwości. Sąd Rejonowy poza okolicznościami obciążającymi oskarżonego, wziął pod uwagę przy ustalaniu wymiaru kary także te dla niego korzystne, m.in. zachowanie po popełnieniu przestępstwa, m.in. przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy, ale także okoliczności związane z pożarem.

Znajdowały one odzwierciedlenie w wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego przez Sąd I instancji. Nie można się zatem zgodzić z obrońcą, iż tenże Sąd nie nadał im właściwego znaczenia. W tym miejscu należy podkreślić, że okoliczność pożaru i spłonięcia domu nie może mieć znaczącego wpływu na wymiar kary, do czego usilnie starał się przekonać obrońca. Nie usprawiedliwia bowiem naganego zachowania, jakiego dopuścił się oskarżony. Konkludując, w przekonaniu Sądu Odwoławczego kara wymierzona zgodnie z art. 53 kk jest karą sprawiedliwą, która realizuje ustawowe jej cele. Stworzy realną możliwość osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego, jak również powinna wyrobić w nim poczucie odpowiedzialności, poszanowania prawa oraz wywołać przeświadczenie, iż kolejny raz popełnienie takiego czynu wiązać się będzie z poniesieniem kary, być może surowszej. Tak ustalona kara odstraszy również skutecznie społeczeństwo od popełniania takiego rodzaju przestępstw.

- Sąd Rejonowy zgodnie z art. 42 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, jak również na podstawie art. 43a § 2 kk świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10000 zł. Orzeczenie ww. środków karnych jest w przypadku skazania obligatoryjne. Kodeks karny nie przewiduje odstępstw. Zaskarżony wyrok zatem i w tej części jest słuszny.

- z powyższych względów Sąd Okręgowy uznał zarzut rażącej niewspółmierności kary za niezasadny.

- odnosząc się zaś do możliwości orzeczenia środka probacyjnego, jakim jest warunkowe zawieszenie wykonania kary, wystarczy wskazać na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 kwietnia 2017 roku. sygn. V KK 42/17, Lex nr 2281290.; z dnia 16 lutego 2017 roku. sygn. II KK 341/16, KZS 2017/5/11; z dnia 5 października 2016 roku, sygn. III KK 134/16, Lex nr 2122410; z dnia 12 lutego 2019 roku, sygn. II KK 290/18, Lex nr 2622995) oraz piśmiennictwo prawne (por. np. P. Hofmański, L. K. Paprzycki, A. Sakowicz, Komentarz do art. 69 Kodeksu karnego, WK, 2016), gdzie jasno się wskazuje, że przez skazanie na karę pozbawienia wolności należy rozumieć zarówno skazanie na karę bezwarunkowego pozbawienia wolności, jak i na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zaś to czy kara ta została wykonana i kiedy nie ma żadnego znaczenia dla oceny czy została spełniona przesłanka o której mowa

<p>w art. 69 § 1 KK (wyrok SN z dnia 30 lipca 2020 r., II KK 202/19). Należy podkreślić, że zastosowanie tegoż środka jest fakultatywne, a Sąd Okręgowy podobnie jak Sąd Rejonowy uważa, iż tylko kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności spełni swe ustawowe cele, a nie spełni ich warunkowe zawieszenie wykonania kary. Ponadto Sąd Okręgowy, idąc śladem Sądu I instancji nie stwierdził, ażeby wobec oskarżonego zachodził szczególnie uzasadniony przypadek w myśl art. 69 § 4 kk. Z tych powodów zarzut ten jako bezzasadny nie został uwzględniony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu - na skutek uznania, że oskarżony nie popełnił przestępstwa, gdyż w trakcie jego popełnienia pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej jego znamię</p> <p>ewentualnie</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadność podniesionych zarzutów warunkowała decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>cały wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 lipca 2022 r. w sprawie II K 861/21</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 zł (opłata w kwocie 300 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana